

Tämä on toisen luvun ensimmäinen osa, koska toinen luku olisi liian pitkä laitettavaksi tänne kerralla. ----- Maagit ja Beldil olivat matkanneet jo kuusi mailia. Maagit olivat kertoneet, että noin kahdenkymmenen mailin päästä Ajatuspyökeiltä sijaitsisi tuhat vuotta vanha lähde. Algir kertoi, että lähteen vesi oli vuoroin kylmää, vuoroin lämpimää. Se myös vaihtoi väriä, tarujen mukaan. »Paljonko sinne on vielä matkaa?» Beldil kysyi. Häntä väsytti, ja hän oli kaiken lisäksi janoinen ja nälkäinen. Matkaa oli kulunut vasta kaksi päivää. He olivat lähteneet eilen, ja nyt he olivat matkalla. Beldil halusi takaisin savimökkiinsä. »Neljätoista mailia. Sitten saavumme lähteelle. Matkaa sinne on enään tämän päivän loppu ja huomisen iltapäivään.» Algir selitti. Hän oli ainoa maagi, joka oli puhunut. Maagit olivat viekkaita, hiljaisia ja he tiesivät paljon maailmasta. Jokaiselle maagille oli opetettu pienestä pitäen eri kieliä, tieteenaloja ja maageille tärkeintä asiaa, jota ilman he eivät olisi maageja, magiaa. Jotkut sanoivat sitä taikuudeksi, mutta sitä nimitystä käytettiin harvoin. Sitä pidettiin tyhmänä ja rahvaanomaisena nimityksenä. »En minä jaksa niin pitkään kävellä. Onko Pakkasmaa lähellä? Ne eräät ratsastajat taitavat olla jo siellä.» Beldil valitti. »Mitkä ratsastajat?» Algir kysyi kauhistuneena. »No, varmaankin kymmenen minuuttia ennen kuin te tulitte, tätä polkua pitkin ratsasti huimaa vauhtia kuusikymmentä ratsusotilasta js yksi suureen viittaan pukeutunut mies. Se mies ratsasti vaunuilla, joissa oli raudasta tehdyt oudot tunnuksset.» Beldil selitti. »Minkä näköinen tunnus oli?» Algir kysyi ja pysähtyi. »Semmoinen käärmeen kielen näköinen. Se oli musta. Se oli kuin miekka, jonka päällä oli kaksi miekkaa X-kirjaimen tapaisessa ristissä.» Beldil selitti, kuin se olisi ollut jotain täysin tavanomaista, ja ei kovinkaan tärkeää. »Kautta Siadon ja Kaikkeuden! Rautaparoni on ollut täällä! Mihin suuntaan hän meni?» Algir huusi. »Pohjoiseen.» Beldil vastasi asiasta välittämättä, ottaen samalla omenan yhdestä vaunuissa olevista suurista säkeistä, joissa maagit säilyttivät kaikenlaista tavaraa. »Aivan, tottakai. En usko että hän menee mihinkään sotaan vielä. Paroni menee korkeintaan kertomaan heille valheita tai terrorisoimaan eteläisen muurin torneja.» Algir tuumi ja kuulosteli metsää. »Meidän on parasta matkata kymmenen jaardin päässä polulta, jotta pääsemme piiloon nopeasti, jos joku tulee. Evrfrosassa mitä tahansa voi tapahtua.» »Suuret kuusien muodostamat reunat varjostavat tätä polkua. Mennään heti niiden taakse ja kuulostellaan metsää.» Elgir ehdotti. Muut maagit ja Beldil tekivät näin, ja pian suurella polulla, tai ajatuspolulla, ei ollut ketään. »Täällä on hyvin ryteikköistä ja inhottavaa. Kaapuni on repaleilla.» yksi maageista valitti. Hän sylkäisi verta maahan. »Ordan, sinulla on haava huulessa. Istutaan hetkeksi syömään jotain. Meillä on hedelmiä ja kasviksia.» Elgir ehdotti. »Sopii minulle.» Algir sanoi ja maagit istuivat sammaleen peittämille kiville. Yksi maageista, joka paljastui naiseksi, hoiti Ordanin haavaa. Beldil jutteli Algirin kanssa, ja kyseli tältä maailman menosta. »Thirgulit liikkuvat idemmäs. Joutomaa ei ole enään joutomaata, sillä pian senkin suot kuivuvat kun Dungan keisari Eukhitor toinen ne kuivattaa.» Algir kertoi. »Keitä ovat thirgulit ja kuka on Eukhitor toinen? Kerro heistä.» Beldil sanoi. »Thirgulit muistuttavat teitä ihmisiä ja maageja. Me maagit erotumme teistä ihmisistä vain kyvyillämme. Thirgulit ovat lyhyempiä, mutta jotkut myös älykkäämpiä. He ovat ymmärtäväisiä, mutta hyvin harvoin herkkiä. Thirgulilla on pienet ja huomaamattomat torahampaat. Iho ja kehonosat ovat samat kuin ihmisillä, mutta niiden kasvoja ei ole nähnyt kukaan. Thirgulit peittävät kasvonsa syntymästä lähtien suurella harmaalla huivilla, joka pyöritetään turbaaniksi päähän. Se peittää kasvot silmistä alaspäin ja ylöspäin. Kangas on myös hyvin hengittävää, mutta sitä valmistetaan vain Dungan niemessä. Eukhitor toinen, Eukhitor Siardurin poika, on Dungan keisari. Hän hallitsee Dungiaa ja sen thirguleja rautaisella otteella, tappaen kaikki lakeja rikkovat. Dungan keisarilla on kaikki valta, ellei hän anna joillekin hänen uskollisimmalleen herttuille ja kenraaleilleen valtakirjoja, jotka oikeuttavat

heidät erilaisiin asioihin. Yksi näistä herttuista on Rautaparoni, entinen Pakkasmaalainen kenraali ja Kivilaakson herttua. Hänen aikaansaannoksiaan ovat Sitangia, orjatyövoimalla valmistettu Dungan pääkaupunki, ja lukuisat ihmisten massamurhat Käärmevuorten itäisellä puolella.» »Mistä sinä tiedät noin paljon?» Beldil ihmetteli. »50 vuotta sitten oli vielä olemassa Etelän Ritarikunta, toiselta nimeltään Gonverion ritarikunta. Gonverio on kaupunki etelässä, ja siellä ritarikunta muodostettiin. Minä liityin tuohon ritarikuntaan vuosi ennen kuin se romahti, ja luin kokonaisen vuoden ajan sen salaisen arkiston tietoja. Siksi minä tiedän paljon, mutta ajat ovat muuttuneet. Dungia aiheuttaa kauhua kaikissa Käärmevuorten läntisellä puolella asuvissa, ja pian sen itäpuolella asuvissakin. Mitä enemmän Eukhitor kuivattaa soita, sitä lähemmäs Jalomaata Dunga pääsee. Dunga kuitenkin paljastaa paljon itsestään, ja maailman mahtavin vakoojien verkosto on Maagien Valaliitto. Me etsimme korkea-arvoisia thirguleja, kitkemme heistä jokaisen tiedonjyvän ja sitten eksytämme heidät etelän aroille.» »Ettekai te kiduta niitä thirguleja? Miten te muka saatte selville tiedot heistä? Pistätte varmaankin heidän sormet ruuvipenkkiin.» Beldil kauhisteli. »Me käytämme magiaa, ja se ei sinulle muutenkaan kuulu. Maagit tietävät yhtä ja toista, mutta vähän he muille kertovat. Siinä on sinulle tiedonjyvänen.» »Tiedonjyvänen, hah! Pikemminkin pikkiriikkinen siemen» Beldil totesi ja nosti pussinsa olalleen. Maagitkin alkoivat myös kerätä tavaroitaan. Yksitellen vaunut täyttyivät säkeistä ja lippaista. Algir antoi liikkellelähtö merkin ja kävely jatkui taas. Matka jatkui verkkaisesti, mutta oli tullut hämärää ja matkalaisten piti alkaa miettiä suunnitelmia yön varalla. Beldil kuuli puhetta suojan rakentamisesta, ja hänen vahtiin jättämisestä. Maagit halusivat nukkua, joten lopulta he tulivat Beldilin luo ja käskivät häntä vahtimaan leiriä. Pimeys laskeutui Ikimetsään. »Sinulla täytyy olla yksinäistä.» Elgir sanoi säikäyttäen samalla Beldilin, joka naurahti vaisusti ja vastasi myöntävästi. »Minä voin vahtia sijastasi. Tuolla puun juurella on mukava sammalpeitteinen kohta. Mene sinne nukkumaan, minä herätän teidät aamulla.» »Kiitos.» Beldil sanoi ja raahasi itsensä Elgin neuvomaan paikkaan. Se oli tosiaan pehmeä, yhtä pehmeä kuin sänky. Ainoa asia mikä häiritsi Beldiliä, oli yön purevan kylmä tuuli. Beldil kuuli kaukaa vaikeroivat pyökit, jotka kaipasivat Beldiliä. Pitäisikö hänen lähteä? Beldil ei ehtinyt ajatella. Hän nukahti. Beldilin uni oli enneunen tapainen. Siinä näkyi Dungan keisari johtamassa thirguleja Pakkasmaata vastaan. Siinä näkyi tuskailevia maageja ja jotain, mistä Algir ei ollut päivällä maininnut, lohikäärme. Uneen hiippaili valtava ja sininen lohikäärme, joka syöksi tulta. Pian uni olikin pelkkää tulta, jonka keskelle ilmestyi Sirumalja. Maljasta kuului naisen huutoa. Beldil heräsi vavisten. Uni oli ollut painajaismainen, mutta hän ei kertonut siitä yhdellekään maagille. Hän oli varovainen ja hiljaa. Tuntui siltä, että kaikki maagit näkisivät hänen ajatuksiinsa. Maagit eivät kuitenkaan häirinneet Beldiliä. He söivät pikaisen aamiaisen ja alkoivat taas kävelemään kohti pohjoista. »Ikimetsän pohjoinen raja on viidenkymmenen mailin päässä Ajatuspyökeiltä. Tämä on suuri maailma, ja Ikimetsä on metsistä suurin. On suuri kummallisuus, ettet ole tutkinut metsää laajemmin, Beldil.» Algir sanoi. »Ajatuspyökit neuvoivat pysymään heidän lähetyvillään. Minä muutin metsään kun oli 15-vuotias. Etsin rauhassa kukkia Surian ja Ikimetsän rajoilta, mutta menin huomaamattani syvemmälle metsään. Huoltajani oli hyvin inhottava ja vastenmielinen enoni, ja tunsin vapautta kävellessäni syvämmelle metsään. Sitten minuun iski paniikki, että kuolisin metsään nälkään ja janoon, mutta tulin sattumalta kummalliselle niitylle, jonka lähistöllä oli suuria ja kuiskailevia pyökkejä. Ne puhuivat minulle, ja minä puhuin niille. Ne antoivat minun hakata niistä kymmenen talooni. Ja niin minä tein, rakensin pienen savimökin ajatuspyökkien lähistölle ja jäin sinne asumaan. Unohdin melkein kokonaan aikaisemman elämäni. Pyökit aina neuvoivat minulle, mistä löytää ruokaa. Nyt olen 50-vuotias ja hyvin elänyt.» Beldil kertoi ja huokaisi. Hän halusi takaisin mökkiinsä. Matka jatkui. Maagit puhuivat

toisilleen outoa kieltä. Algir katseli välillä ympärille, kuin odottaen jotakin. Tuuli voimistui ja Beldilin oli vaivalloista liikkua siinä ryteiköksi muuttuvassa metsässä. Matkalaiset saapuivat iltapäivällä ensimmäiselle pysäkillen, Ikilähteelle. He olivat matkanneet 20 mailia, mutta Ikimetsän pohjoisrajalle oli vielä 60 mailia. Ikilähde oli noin neliöjaardin kokoinen kivinen vesiallas pienellä niityllä. Vesi vaihtui välillä kylmäksi, välillä lämpimäksi. Se vaihtoi välillä väriä tumman vihreästä ja turkoosista keltaiseen, mutta pysyi aina lehtien ja veden väreissä. Beldil ei aluksi uskaltanut koskea lähteeseen, mutta kun hän näki Elgin juovan siitä, niin hänkin uskaltautui koskemaan sitä. Vesi oli raikasta, ja se pyyhkäisi kaiken janon ja nälän pois. Beldilin teki mieli hypätä altaaseen, mutta ei silti kyennyt siihen. Ehkä allas pystyi ajattelemaan kuten ajatuspyökit? Ehkä se antoi ihmisten vain juoda itsestään? Kukaan ei tiennyt. »Tämä paikka on varmasti kaakkoisen suur-mantereen ihmeellisiin paikka!» Elgir iloitsi. Vesi oli vaikuttanut kaikkiin matkalaisiin positiivisesti. Beldil oli valmis taivaltamaan vaikka koko suuren mantereen halki, niin reippaaksi hän itsensä tunsii. Kaikki olivat unohtaneet Sirumaljan, matkan syyn. »Minun täytyy lähteä nyt. En ymmärrä miksi edes tulit kanssanne tälle matkalle. Pyökit kaipaava minua, onnea maljan tuhoamiseen!» Beldil sanoi yllättävästi. Hän oli päättänyt jättää matkalaiset. »Miksi lähdet kallis ystävä?» Algir kysyi hämmästyneenä. Beldilin lähtö tuntui hyvin vieraalta ja odottamattomalta. »Pyökit, ne vaikeroivat vuokseni. Ne ovat ystäviäni, ja he surevat koko lopun elämänsä jos poistun koskaan pitkäksi aikaa savimökistäni. Algir, sinun täytyy ymmärtää. Tulit vain saattamaan teidät.» Beldil selitti. »Olemme jo melkein puolivälissä, vain viisi mailia jäljellä siihen. Miksi jättäisit meidät nyt, kun olemme jo hyvässä vaiheessa? Et voisi yöpyä missään. Nälkää nähden matkaisit kahden yön ajan takaisin mökillesi ja alkaisit sitten katuja lähtöäsi.» Algir kertoi. »Nämä ovat hyvästit.» Beldil ilmoitti tiukkana ja nappasi pussinsa vaunuista. Sitten hän lähti tarpomaan takaisin etelään. Maagit katsoivat häntä hämillään. Pimeys laskeutui metsän ylle, kun Beldil oli kävellyt vain kaksikymmentä jaardia. Puut kuihtuivat ja ilma kylmeni. Harmaat pilvet peittivät sinisen taivaan. Beldil ja maagit katsoivat polulle, joka sijaitsi muutaman kymmenen jaardin päässä heistä oikealle, eli itään. Kuului kavioiden ääniä ja hevosten hirnuntaa. Mustien vaunujen pyörät vinkuivat. Joku matkasi polulla. Joku, jonka Beldil oli nähnyt juuri ennen maageja. Siinä käveli Dungian ylhäinen aatelinen, mahtava sotaherra ja Kivimaan herttua. Siinä käveli entinen pakkasmaalainen, mutta Eukhitor toisen uskoon kääntynyt mies, jonka miekka oli katkaissut kymmenien päitä. Häntä oli syytä pelätä, sillä hän ei antanut armoa edes muurahaiselle, jonka hän varmaan polttaisi hitaasti kuoliaaksi hehkuvalle hiilellä. Algir oli pysähtynyt. Kaikki olivat pysähtyneet, myös Beldil. Rautaparoni laukkas polulla vaunuillaan, ja hänen takanaan seurasi monta kymmentä muuta ratsumiestä. Rautaparoni käänsi yhtäkkiä päänsä länteen, eli maageja ja Beldiliä päin. He eivät olleet piiloutuneet mitenkään. Kuului karjaisu dungeaksi: "Brut gûf!", eli "Hyökätkää heitä vastaan!". Ratsumiehet nousivat hevosiltaan kiiltävät sapelit vyötäröillään. He kääntyivät länteen. Sitten he lähtivät juoksemaan kohti maageja ja beldiliä. Algir lausui loitsun seidian kielellä ja kaikki ratsumiehet ja itse rautaparoni kaatuivat maahan. Sitten maagit lähtivät juoksemaan Beldil perässään. Ratsumiehet olivat hyvin nopeita päästessään vauhtiin. Ne pujottelivat jokaisen puun ja kannon ohi välittämättä korkeista saniaisista ja kivistä. Maagit olivat peloissaan ja kauhistuneita. Rautaparonia ei näkynyt missään. Sitten tapahtui jotain kaikille odottamatonta. Tummat pilvet siirtyvät syrjään ja auringonvalo tulvi metsään. Ratsastajat, jotka paljastuivat valossa thirguleiksi, pysähtyivät tuijottamaan Algiria. Hänellä oli Sirumalja kädessään. »Typerä velhoilija, anna se kuppi tänne!» Rautaparoni karjaisi ja ilmestyi puun takaa. Hänen silmissään paloi viha ja ahneus. Ennen oli tuo mies palvellut taidokkaana upseerina Pakkasmaata, mutta Eukhitor oli kääntänyt hänet tuekseen. »Tuskinpa annan. Sinulla on vielä minuutti aikaa paeta, ennen kuin

lennät mailin päähän täältä thirguliesi kanssa.» Algir uhkasi ja astui askeleen lähemmäs. Hän avasi suunsa ja oli jo valmiina lausumaan tuhoisat taikasanat, kun Rautaparoni lähti karkuun miestensä kanssa kuin säikähtäneet jänikset. He hyppäsivät hevosiensa selkään, Rautaparoni vaunuihin, ja karauttivat sitten liikkeelle etelään. Tilanne oli ohi, mutta maagit rauhattomia. Algir olisi sittenkin halunnut lausua taikasanat ja paiskata Rautaparonin miehineen ryteikköön. Beldil oli hämillään ja vapisi. »Tuossa oli Rautaparoni. Hän matkaa nyt Ajatuspyökeille, mutta ne viivyttävät häntä ja me pääsemme pohjoiseen turvaan. Oletko vielä varma siitä, että palaat kotiisi?» Algir kysyi. »En ole. Tulen mukanne.» Beldil sanoi. Hän ei halunnut lähteä samaan suuntaan kuin Rautaparoni. »Hyvä, mutta meidän täytyy lähteä liikkeelle välittömästi. Tällä kertaa menemme tietä pitkin, sillä se on nopein tie kohti Pakkasmaata. Mutta muistakaa, että Pakkasmaan raja ei ole heti Ikimetsän pohjoisrajalla. Ei, sillä Ikimetsän pohjoisrajalta on vielä viidenkymmenen mailin matka arojen halki Pakkasmaahan.» Algir kertoi ja lähti juoksemaan tielle. Muut seurasivat perässä. Matka sujui selvästi nopeammin tiellä, tai suurella polulla, mutta täst’edes tiellä. Beldil oli hieman uupunut, ja pelkäsi koko ajan Rautaparonin hyppäävän jonkin puskan yli tielle ja tappavan Beldilin terävällä sapelilla. Maagitkin olivat hieman pelokkaita, sillä paroni saattoi palata pohjoiseen päin minä hetkenä hyvänsä. Beldil oli yhdessä vaiheessa huomannut tuuleen olevan koko ajan myötä. Kun he lepäsivät, oli tyyntä. Beldil kuvitteli asialla olevan tekemistä Ajatuspyökkien kanssa, sillä ne vaikuttivat suuresti Ikimetsään ja sen lähellä oleviin maihin. Välillä saattoi suuri puhuri tuulla Käärmevuorten läntisiä kylkiä vasten Ikimetsästä, joskus lämmin sade levisi etelästä Pakkasmaahan. Maagit ja Beldil hyvästelivät Ikilähteen ja jatkoivat vaellustaan. Päivä oli kääntynyt jo iltapäivän puolelle. Rautaparonista ei näkynyt merkkiäkään. »Kuinka pitkään meiltä kestää päästä Pakkasmaahan?» Beldil kysyi Algirilta. »Sanoisin, että varmaankin yli kolme viikkoa. Kun pääsemme Ikimetsän pohjoisrajalle, eli Suonpähän, meillä on mennyt varmaankin viikko. Minun täytyy kuitenkin kertoa sinulle yksi asia.» »Mikä?» »Pohjoisrajalle ei olekaan viisikymmentä mailia. Sinne onkin kahdeksankymmentä mailia, sillä olin lukenut karttaa väärin.» »Saanko nähdä tuon kartan?» »Tottakai! Odota hetki...tässä!» Algir sanoi ja ojensi siististi taitellun ja kellertävän kartan Beldilille. Beldil katsoi karttaa tarkkaan. Erityisesti häntä kiinnosti Ikimetsän kartta. »Tuo Katoria, et sanonut niistä mitään. Et sanonut, että matkamme menisi vielä sen läpi.» Beldil huomautti Algirille. »Hyvä on. Kerron sinulle matkan kaikki vaiheet: Aluksi menemme Suonpään, Kauhanpään ja Juoksutilan läpi vanhaa Ikitietä, tai Suurta Polkua, miten vain sen haluaa sanoa. Sitten jatkamme Katorian mahtavan ja osittain aution kuningaskunnan halki Ikitietä pitkin, kunnes saavumme Käärmevuorten ”niskalle”. Siinä kohtaa menee leveä sola, jonka läpi me menemme. Sen jälkeen on kaksikymmentä mailia Pakkasmaan etelämuurille, joka toimii sen rajana.»